

#1 New York Times Bestseller, a Spells – Varázsigék folytatása

„LENYŰGÖZŐ, FORDULATOS ÉS ROMANTIKUS.”

– Lisa McMann, New York Times bestseller szerző –

Illusions

illúziók

finer
selection

APRILYNNE PIKE

„NEM MEGYEK ŐRJÁRATRA, NEM MEGYEK VADÁSZNI SEM. Annyi a dolgom, hogy a közeledben legyek. Te csak éld az életedet, mint ha mi sem történt volna. Gondoskodom a biztonságodról – folytatta Tamani, és kicirógatott egy tincset a lány arcából. – Kész vagyok meghalni is érted.”

Laurel tavaly óta nem találkozott Tamanival; akkor arra kérte a fiút: engedje el. Bár még mindig sajgott a szíve, biztos volt benne, hogy jól döntött, amikor Davidet választotta.

De amikor az élet végre visszatér a normális kerékvágásba, Laurel felfedezi, hogy ismét harcolnia kell egy ismeretlen ellenféllel. Újra Tamanihoz kell fordulnia védelemért és jó tanácsért, mert az Avalont fenyegető veszély nagyobb annál, mint amit a tündérek valaha is képzeltek volna. Most először Laurel nem lehet biztos abban, hogy ők kerülnek ki győztesen.

Aprilynne Pike-tól megjelent:

Wings – Szárnyak

Spells – Varázsigék

APRILYNNE PIKE

Illusions

illúziók

A P R I L Y N N E P I K E

Illusions

i l l ú z i ó k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*Gwendolynnek, aki a munkálatok
minden egyes percében mellettem volt.
Minden. Egyes. Percben.*

EGY

A DEL NORTE KÖZÉPISKOLA FOLYOSÓIN a szokásos szeptember eleji káosz uralkodott, így Laurelnek könyékkkel kellett utat törnie magának a másodikosok között, amikor végre megpillantotta David széles vállát. Átölelte a fiú derekát, az arcával pedig puha pólójához simult.

– Szia – mondta David, és ő is megölelte a lányt. Laurel már épp lehunyta a szemét, hogy belefeledkezzen a pillanatba, amikor Chelsea tűnt fel a semmiből, és izgatottan magához szorította két barátját.

– Ti elhiszitek? Végzősök lettünk! Végre!

Laurel nevetve bontakozott ki Chelsea öleléséből. A kérdés korántsem volt költői, hiszen Laurelben többször is felmerült korábban, hogy a harmadik osztályt egyikük sem fejezi be élve.

Mikor David a szekrényében kezdett matatni, Chelsea előhúzta hátizsákjából a kötelező olvasmányok listáját, amit Mrs. Caintől kaptak még a nyárra. Laurel elnyomott egy mosolyt, mert tudta, hogy Chelsea rengeteget vacillált az ajánlott könyvek között. Egész szünetben. És még mindig.

– Kezdem azt hinni, hogy a *Büszkeség és balítéletet* mindenki elolvasta – mondta, és Laurel felé bökött a lappal. – Tudtam én, hogy a *Meggyőző érveket* kellett volna választanom!

– Én nem olvastam a *Büszkeség és balítéletet* – ellenkezett Laurel.

– Ja, persze, te a *Páfrányok alkalmazása a mindennapokban* című művet bújtagd, vagy valami ilyesmit. – Chelsea közelebb hajolt Laurelhez, és suttogóra fogta a hangját. – Vagy például a *Hogyan legyek kiváló mixer?* sikerkalauzt – tette hozzá, és nagyot nevetett.

– Vagy azt, hogy *Hogyan írjunk túlevelet?*, illetve *Ki az igazi gyökér?* – dobta fel David felhúzott szemöldökkel. Majd hirtelen felgyenesedett, és szélesen mosolyogni kezdett. – Helló Ryan! – kiáltotta, és felemelte a tenyerét.

Ryan lepacsizott Daviddal, aztán megfordult, és végigsimította Chelsea karját. – Hogy van a Del Norte legdögösebb végzőse? – kérdezte, mire Chelsea vihogva lábujjhegyre emelkedett, és megcsókolta.

Laurel elégedetten sóhajtott fel, David keze után nyúlt, és hozzábújt a fiúhoz. Csak egy hete érkezett vissza az Avalon Akadémiáról, és nagyon hiányoztak neki a barátai, talán még jobban, mint tavaly. Bár oktatója, Yeardley tett róla, hogy ne legyen ideje emiatt borongania. Sikeresen kitanult több új bájitalt, és jó pár volt még, amit már majdnem tudott. Sokkal magabiztosabban keverte a hozzávalókat, kezdett ráérezni a gyógynövények és eszenciák tulajdonságaira, és arra, hogyan egészítik ki egymást. Annyira még nem volt jártas a dolgokban, mint a barátnője, Kátya, aki új bájitalok után kutatott, de azért határozottan elégedett volt a saját teljesítményével.

Ennek ellenére örült, amikor visszatérhetett Crescent Citybe, ahol minden olyan hétköznapi volt, és ahol nem érezte olyan rettentően magányosnak magát. Rámosolygott Davidre, aki becsapta a szekrényajtót, és magához húzta. Óriási igazságtalanságnak tetszett, hogy ebben a tanévben csak egy közös órájuk volt, és bár az elmúlt hét minden pillanatát együtt töltötték, Laurel még a becsengetés előtti percekhez is ragaszkodott.

Emiatt alig vette észre azt a furcsa bizsergést, ami arra készítette, hogy megforduljon és hátranézzen.

Valaki figyel!

Inkább kíváncsian, mint félve sandított hátra a válla fölött, mint ha csak a haját igazgatná. Azonnal nyilvánvalóvá vált számára, hogy ki az, aki követi a szemével. A torkában dobogott a szíve, amikor tekintete összekapcsolódott a világoszöld szempárral.

Világoszöld? Eddig nem világoszöld volt. Hanem mély smaragd, ami illett a hajához – ahhoz a hajhoz, mely most feketén, rövidre nyírva és lazára zselézve csillogott. A háziszöttes tunikát és a térdnadrágot farmer és fekete póló váltotta fel, ami ugyan remekül mutatott, de biztosan roppant kényelmetlen lehetett.

Még cipő is volt rajta. Laurel szinte sohasem látta Tamanit cipőben.

S a szeme... Lehetett akár világos, akár sötét – álmában is sokszor megjelent, és Laurel nagyon jól ismerte. Épp olyan jól, mint a sajátját vagy a szüleiét. Vagy Davidét.

Abban a pillanatban, ahogy összekapcsolódott a tekintetük, az egymástól távol töltött, eddig örökkévalóságnak tűnő hónapok röpke másodperccé zsugorodtak. Tavaly télen Laurel megkérte Tamanit, hogy tűnjön el. A fiú engedelmeskedett. Laurel nem tudta, hogy hol, mikor, és egyáltalán fog-e még találkozni vele. Lassan eltelt egy év, és szinte már hozzászokott a szívét mardosó fájdalomhoz, valahányszor Tamanira gondolt. És most egyszerre ott termett – pár lépésnyire tőle.

Laurel Davidre nézett, aki nem pillantott vissza rá. Ő is észrevette Tamanit.

– Húha! – sikkantotta Chelsea valahonnan Laurel háta mögül, megtörve ezzel az áhítatot. – Ki az új fiú? Nagyon szexi! – A pasija, Ryan megvetően felmorrant. – Miért, nem az? Nem fogadtam vakságot! – tette hozzá Chelsea egykedvűen.

Laurel meg sem tudott szólalni, miközben Tamani tekintete hol őt, hol Davidet fürkészte. Millió gondolat futott át az agyán. *Mit keres itt? Miért öltözött így? Miért nem szólt, hogy jönni fog?* Szinte nem is érezte, hogy David lefejtí jéghideggé dermedt ujjait a pólójáról, és meleg tenyerébe fogja őket.

– Tuti, hogy cserediák – mondta Ryan. – Mr. Robison vezeti körbe őket!

– Lehet – felelte Chelsea minden meggyőződés nélkül.

Mr. Robison mondott valamit a három diáknak, akik a folyosón a nyomában voltak, mire Tamani elfordult, és már a profilja sem volt látható. Laurel, mint aki egy igézetből tér magához, lesütötte a szemét.

David megszorította a kezét, mire Laurel felemelte a pillantását. – Ez az, akire gondolk?

Laurel bólintott, de képtelen volt megszólalni. Bár David és Tamani eddig csak kétszer találkoztak, mind a két találkozó... *emlékezetes* volt. Amikor David Tamani irányába nézett, Laurel is úgy tett.

A csoportban egy másik fiú összezavarodva álldogált, míg egy lány ismeretlen nyelven magyarázott neki valamit. Mr. Robison egyetértően bólogatott.

Ryan vigyorogva fonta össze a karját. – Na ugye, mit mondtam? Cserediákok.

Tamani egy fekete hátizsákot vett át egyik válláról a másikra. Unottnak tűnt. *Emberinek*. Ez önmagában pont olyan megrendítő volt, mint a tény, hogy egyáltalán megjelent itt. És már megint Laurelt figyelte, most valamivel kevésbé nyíltan, sötét szempillái árnyékából.

Laurel próbált mélyen, egyenletesen lélegezni. Fogalma sem volt arról, hogy mit gondoljon. Avalon sohasem küldené ide Tamanit ok

nélkül, és elképzelni sem tudta, mi lehet az, ami miatt a fiú elhagyta az őrhelyét.

– Jól vagy? – kérdezte Chelsea, és Laurel mellé lépett. – Mintha kiakadtál volna.

Laurel nem tudta megállni, gyors pillantást vetett Tamani felé, amit Chelsea természetesen azonnal elkapott. – Ez *Tamani* – mondta, és csak remélni tudta, hogy nem hangzott olyan megkönnyebbültnek – vagy rémültnek –, mint amilyennek érezte magát.

Ez sikerülhetett, mert Chelsea döbbsen rámeredt. – Az a szexi? – suttozta.

Laurel bólintott.

– Komoly? – sikkantotta Chelsea, de Laurel egy éles mozdulattal elhallgattatta, majd lopva Tamanira nézett, hogy a fiú látta-e ket-tejük szóváltását. Tamani szája mosolyra rándult, tehát minden bi-zonnyal igen.

Aztán a cserediákok elindultak Mr. Robison mögött a folyosón, egyre távolodtak Laureltól. Mielőtt Tamani befordult volna a sarkon, visszakacsintott a lányra. Laurel megint örült neki, hogy nem tud el-pirulni.

David felé fordult. A srác őt fürkészte, a tekintete tele volt kér-déssel.

Laurel felsóhajtott, és védekezően felemelte a kezét. – Ehhez sem-mi közöm.

– De ez jó, nem? – kérdezte David, miután sikerült megszabadulni-uk Chelsea-től és Ryantól, és megálltak a terem előtt, ahol Laurel első órája volt. A lányt még sohasem idegesítette ennyire a jelzőcsengetés. – Mindig azt hitted, hogy sohasem fogod viszontlátni, most meg itt van.

– Persze, hogy jó az, hogy itt van – mondta Laurel halkán, és mindkét kezével átölelte David derekát. – De félek is attól, hogy mit jelenthet ez az egész. Nekünk. Nem úgy nekünk! – javította ki magát, miközben küzdött egy kínos érzés ellen, amely befészkelte magát kettejük közé. – Biztosan azért van itt, mert veszélyben vagyunk, nem?

David bólintott. – Igyekszem nem is gondolni erre. Úgyis elmondja majd, nem?

Laurel felvont szemöldökkel nézett a fiúra. Mind a ketten kacagásban törtek ki.

– Vagy erre ne számítsunk, ugye? – David felemelte a lány jobb kezét, és megcsókolta. Közben vetett egy pillantást arra a kristályberakású ezüst karkötőre, amelyet csaknem két éve ő adott Laurelnak, amikor először összejöttek. – Örülök, hogy még mindig hordod.

– Minden egyes nap – mondta Laurel. Azt kívánta, bárcsak tovább beszélgethetnének, de aztán magához húzta Davidet egy utolsó csókra, majd besietett a terembe állampolgári ismeretek órára, és elfoglalt egy ablak előtti helyet, az utolsót. Az ablakok kicsik voltak ugyan, de Laurelnak az volt a fontos, hogy természetes fényt kapjon.

Elkalandoztak a gondolatai, miközben Mrs. Harms kiosztotta a témaköröket és ismertette a tantárgyi követelményeket. Nem tudott a tanárra figyelni, de Tamani hirtelen felbukkanása után ez nem is volt olyan meglepő. *Minek jött ide? Ha tényleg veszély fenyegeti, kicsoda, kicsoda az?* Egyetlen trollt sem látott azóta, hogy otthagya Barnest a világitótoronyban. Lehet ennek valami köze Kleához, a titokzatos trollvadászhoz, aki végül kivégezte Barnest? Már egy ideje őt sem látta senki, és Laurel szinte biztos volt abban, hogy Klea új vadászmezőket nézett ki magának. Esetleg valami egész másról van szó?

Ettől függetlenül Davidnek igaza volt: örült annak, hogy újra láthatta Tamanit. Nemcsak örült, de a fiú jelenléte meg is nyugtatta.

Még rá is kacsintott! Mintha az előző nyolc hónap meg sem történt volna. Mintha sohasem szívódott volna fel. Mintha Laurel sohasem jutott volna el odáig, hogy kiadja az útját. A lány gondolatban újra Tamani ölelő karjai között találta magát, és újra érezte a fiú puha ajkának érintését a száján, mint azon kevés alkalmak egyikén, amikor az önkontroll csődöt mondott nála. Olyan élénken éltek benne ezek az emlékek, hogy megrebbenő kezével megérintette az ajkát.

A tanterem ajtaja szélesen kitérült, kiragadva Laurelt az álmodozásából. Mr. Robison lépett be, a nyomában Tamanival.

– Elnézést, hogy megzavarom az órát – mondta Mr. Robison. – Fiúk! Lányok! – Laurel utálta, mikor a felnőttek ilyen lekicsinylő hangsúllyal beszéltek hozzá. – Bizonyosan hallottatok már arról, hogy idén Japánból jöttek cserediákjaink. Nos, Tam... – Laurel elsápadt, mikor meghallotta azt a becenevet, amit ő adott Tamaninak. – ...gyakorlatilag nem része a cserediákprogramnak, de most költözött ide Skóciából. Remélem, hogy ugyanolyan figyelmességgel bántok majd vele, mint a vendégekkel. Tam? Mesélhetnél egy kicsit magadról.

Mr. Robison rácsapott Tamani vállára. Tamani gyors pillantást vetett a szervezőtanárra, és Laurel sejtette, hogyan szeretné viszonzni ezt a gesztust. De a bosszúság csak átsuhant az arcán, és a lány biztos volt benne, hogy senki más nem vette észre. A fiú megvillantotta féloldalas mosolyát, és vállat vont. – A nevem Tam Collins.

A lányok közül többen ábrándosan felsóhajtottak dallamos akcentusának hallatán.

– Skóciából jöttem, Perth mellől. Persze nem az ausztráliai Perth... és... – Itt elhallgatott, mintha töprengene, mit is mondhatna magáról, amit a többiek érdekesnek találhatnak.

Laurelnek lett volna néhány ötlete.

– A nagybátyámnál lakom. Már gyerekkorom óta. – Tamani megfordult, és rámosolygott a tanárra. – Az égvilágon semmit sem tudok állampolgári ismeretekből – mondta nevetéssel a hangjában. – Legalábbis ennek az államnak az ismereteiről.

Az egész osztályt meghódította. A fiúk alig észrevehetően bólogtattak, a lányok izgatottan csicseregtek, még Mrs. Harms is elmosolyodott. Pedig Tamani még csak be sem vetette az igazi csáberejét. Laurel felnyögött a gondolatra, hogy *az* hová vezethetne.

– Nos, akkor keress magadnak egy szabad helyet – mondta Mrs. Harms, és Tamani kezébe nyomott egy tankönyvet. – Mi is csak most fogtunk bele.

Három szabad hely is volt az osztályteremben, és a körülöttük ülők mindannyian csendes kampányba kezdtek Tamani jóindulatának elnyeréséért. Nadia, egy csinos lány volt közöttük a legmerészebb. Felváltva keresztbe tette a lábát, hullámos barna haját a vállá mögé dobta, előrehajolt, és feltűnően megveregette az előtte álló szék támláját. Tamani szinte bocsánatkérően elvigyorodott, elment Nadia mellett, és leült egy lányhoz, aki fel sem pillantott a könyvéből, mióta a fiú belépett a terembe.

Laurel mellé ült le.

Miközben Mrs. Harms a napi olvasmánylistát ismertette az osztállyal, Laurel hátradőlt, és Tamanira meredt. Azzal sem fáradt, hogy mindezt feltűnés nélkül tegye, hiszen az osztályteremben minden lány ugyanazt csinálta, mint ő. Örjítő volt, hogy itt kell ülnie mindössze fél méterre Tamanitól, és nem szólalhat meg, hiába cikázik millió kérdés a fejében. A kérdések egy része teljességgel logikus volt. A többségük azonban nem.

Laurel körül forgott a világ, mire megszólalt az óra végét jelző csengő. Most jött el az ő ideje. Annyi mindenre érzett készletét:

hogy kiabáljon a fiúval, felpofozza, megcsókolja, vagy a vállánál fogva megrázza. De amire a leginkább vágyott: hogy átölelje, és a mellkasához bújva bevallja, hogy nagyon, de nagyon hiányzott neki. Ezt egy jó barátnak csak el lehet árulni, nem?

Aztán eszébe jutott, hogy annak idején pont emiatt lett olyan dühös a fiúra, hogy el is zavarta. Mert Tamani Laurellel kapcsolatban nem ismerte a baráti ölelés fogalmát. Mindig többet akart. És bár szenvedélyes kitartása mindenképpen hízelgő volt, de az, hogy Davidet legyőzendő ellenfélként kezelte, kevésbé tüntette fel jó színben. Laurelnak majd megszakadt a szíve, mikor elküldte Tamanit, és nem volt biztos benne, hogy még egyszer meg tudná tenni.

Lassan felállt, és a fiúra nézett. Hirtelen kiszáradt a szája. Tamani széles vállára lendítette hátizsákját, megfordult, és egyenesen a lány szemébe nézett. Laurel már épp szóra nyitotta volna a száját, amikor a fiú elvigyorodott, és kinyújtotta a kezét.

– Halihó! – mondta szinte túl harsányan. – Úgy tűnik, padtársak leszünk. Szeretnék bemutatkozni. Tam vagyok.

Kezet fogtak, pontosabban Tamani megrázza Laurel kezét, mivel a lány karjából minden erő kiszaladt. Ez eltartott néhány másodpercig, míg Tamani győzködő pillantása lassan határozottabb formát nem öltött. Rámeredt a lányra. – Ja! – kiáltott fel az kissé megkésve. – Laurel vagyok. Laurel Sewell. Örvendek. – *Örvendek?* Mióta használ ő olyan szavakat, hogy „örvendek”? És Tamani miért rázza úgy a kezét, mint egy biztosítási ügynök?

A fiú előhúzott egy órarendet a farzsebéből. – Most angolórám lesz Mrs. Cainnel. Megmutatnád nekem, merre van a terem?

Laurel nem tudta eldönteni, hogy most megkönnyebbülést vagy csalódást érez amiatt, hogy a második órájuk nem közös. – Persze –

csicseregte. – Ott van a folyosó végén. – Lassan szedte össze a holmiját, húzta az időt, hogy kiürüljön a terem. Majd Tamani felé hajolt.

– Te meg mit keresel itt?

– Örülsz?

Laurel bólintott, és megeresztett egy mosolyt.

Tamani visszavigyorgott rá, és a leplezetlen megkönnyebbüléstől felragyogott az arca. A lány máris jobban érezte magát attól, hogy látta, a barátja sem volt annyira biztos magában.

– De miért...

Tamani alig észrevehetően megrázta a fejét, és a folyosó felé mutatott. Laurel már majdnem kiért az ajtón, amikor a fiú megragadta a könyökét. – Gyere ki a házatok mögötti kiserdőbe iskola után! – kérte halkán. – Mindent elmagyarázok. – Ennyit mondott, és természetellenes gyorsasággal megsimogatta a lány arcát. Laurel még meg sem érezhette az érintését, a keze máris visszavándorolt a zsebébe, és a fiú már kint is volt az ajtón.

– Tama... Tam! – kiáltott utána Laurel, és szaladt, hogy utolérje. – Megmutatom, hogy hová kell menned.

Tamani elvigyorodott, és felkacagott. – Ugyan már! – mondta olyan halkán, hogy még Laurel is alig hallotta. – Szerinted nem készültem fel? Jobban ismerem az iskolát, mint te. – Rákacsintott a lányra, és eltűnt.

– Nem hiszem el! – visította Chelsea, aki hátulról támadta le Laurelt, és gyakorlatilag kitepte az ujjait David markából. Addig rángatta a barátnőjét, amíg az arcába nem kiabálhatta: – Együtt járrok angolra a tündérsráccal! Gyerünk, mondj el mindent, mielőtt Ryan ideér!

– Csitt! – mondta Laurel, és lopva körbenézett. De senki sem figyelt rájuk.

– Annyira cuki! – lelkendezett Chelsea. – A lányok odavannak érte! Ja, és képzelj, az a japán meg matekra jár velünk, pedig még csak tizenöt éves! Vajon mikor ébred rá Amerika, hogy a világ elmegy mellettünk? – tette fel a költői kérdést. Elhallgatott egy pillanatra, a szeme elkerekedett. – Úristen, remélem, nem ő lesz a mérce!

David a szemét forgatta, de közben vigyorgott. – Na, veled kapcsolatban is pont ettől lehet tartani!

– Ide figyelj! – mondta Laurel, és magához húzta Chelsea-t. – Még semmit sem tudok, beszélnem kell veled, oksa?

– De mindent elmondasz nekem, ugye? – kérdezte Chelsea.

– Miért, nem szoktam? – kérdezett vissza Laurel csúfondáros mosollyal.

– Ma este?

– Meglátjuk – felelte Laurel, majd megragadta Chelsea vállát, és Ryan irányába fordította barátnőjét. – Indíts! – Chelsea a válla fölött nyelvet nyújtott Laurelre, aztán eltűnt a pasija hóna alatt.

Laurel megcsóválta a fejét, és David felé fordult. – Nem elég, hogy egy órára járunk – mondta tettetett bosszúsággal a hangjában. – Különben is, kinek az ötlete volt ez az egész?

– Az enyém biztosan nem – felelte David. Beléptek az osztályterembe, és elfoglalták helyüket, hátul, jó messze a katedrától.

Ezek után Laurel egyáltalán nem csodálkozott, amikor Tamani beszédtechnika-órán is megjelent. Amikor a fiú belépett a terembe, David minden izma megfeszült, de aztán amikor Laurel hajdani őrangyala előreült, tőlük távol, megnyugodott.

Hosszú félév elé néztek.

KETTŐ

LAUREL NAGY SÓHAJ KÍSÉRETÉBEN HAJÍTOTTA LE a táskáját a konyhapultra. Megállt a hűtő előtt, és a tartalmát vizsgálta, közben meg folyamatosan korholta magát, mert önmaga számára is nyilvánvaló volt, hogy csak az időt húzza. Azért is kivett egy nektarint, mielőtt becsukta volna a hűtőajtót, csak hogy igazolja az előtte töltött időt.

Odament a hátsó bejárathoz, és amint az már szokásává lett, a ház mögötti fák vonalát fürkészte, hátha megpillantja a házukat immár teljes állásban őrző tündérek egyikét. Néha beszélgetett is velük. Az is előfordult, hogy védekező bájitalokkal és porokkal látta el őket. Azt nem tudta, hogy az őrszemek használják-e a főzeteit, de vissza sohasem utasították. Jó érzés volt, hogy a segítségükre lehet, főleg, hogy a házörzés mindannyiuk életét megváltoztatta.

De mivel tavaly óta a trollok nem aktivizálták magukat a környéken, a munkájukra már nem volt szükség. Néha erős kísértést érzett, hogy hazaküldje az őrszemeket, de aztán észre tért. Jamison figyelmeztette korábban, hogy a trollok akkor szeretnek támadni, amikor az áldozat védtelen, és Laurel a saját bőrén is megtapasztalhatta, hogy a vén Tél-tündér igazat beszélt. Tetszett vagy nem, az volt a legbiztonságosabb, ha az őrszemek maradnak, ahol vannak. Legalábbis egyelőre.

Laurel kinyitotta a hátsó ajtót, és a fák felé szaladt. Nem tudta, hogy pontosan hol várja Tamani, de biztos volt benne, hogy a fiú

előbb-utóbb rábukkan, mint mindig. Szinte a földbe gyökerezett a lába, amikor egy tölgyfát kikerülve meglátta, hogy a tündér egy dühödt rúgással éppen megszabadul az egyik cipőjétől. Tamani hátal állt Laurelnek, a pólót már ledobta magáról. Laurel nem tudta levenni a szemét a fiú melegbarna – Davidénél sötétebb – bőréről, miközben az lehajolva viaskodott a cipőfűzővel. Halk káromkodások közepette sikerült meglazítania, és a következő rúgással a közeli ciprusfa törzsét célozta meg.

Mintha nem is a ruháitól, hanem a béklyóitól szabadult volna meg, végre ellazította a vállát, és mélyen, hangosan felsóhajtott. Bár emberi mértékkel mérve egy kicsit alacsonynak számított, karja hosszú és izmos volt. Megkönnyebbülten kinyújtózott, széles vállai háromszöget zártak be keskeny, bő farmernadrágba bújtatott csípőjével. A hátizmain megcsillant a napfény, és Laurel egy pillanatra biztos volt benne, hogy látja, amint a fiú elnyeli az éltető sugarakat. Sejtette, hogy ideje megszólalnia – tudatni a fiúval, hogy ott van –, de még tétovázott.

Tamani az eget kezdte fürkészni. Keze a csípőjén, melyet Laurel az imént csodált meg. A lány rájött, hogy muszáj valami zajt csapnia, még mielőtt a fiú az utolsó ruhadarabtól is megszabadul. Megköszönte a torkát.

Tamani villámgyorsan megpördült, a haját aranyfénybe vonta egy kósza napsugár. – Ja, te vagy! – mondta hallhatóan megkönnyebbülten. Majd furcsa kifejezés jelent meg az arcán. – Mióta állodagász ott?

– Nem olyan régóta – biztosította gyorsan Laurel.

– Egy perce? – firtatta Tamani. – Vagy kettő?

– Ööö... egy, asszem.

Tamani megcsóválta a fejét. – Semmit sem hallottam. Rohadt emberruhák! – Lezutytyant egy fatuskóra, és levette a zokniját is. –

Nemcsak kényelmetlenek, de hangosak is! Na meg az iskola! Olyan sötét.

Laurel elnyomott egy mosolyt. Ő is ugyanezt mondta az édesanyjának a Del Norte-ban töltött első nap után. – Majd megszokod – nyugtatta meg a fiút, és odaadta neki a nektarint. – Edd meg! Ettől jobban leszel!

Tamani elvette a gyümölcsöt, közben hozzáért Laurel kezéhez. – Köszö – mondta halkán. Habozott egy pillanatig, majd összeszedte magát, és beleharapott. – Pedig edzettem erre. Tényleg! De ennyi időt egyvégtében sohasem kellett négy fal között töltenem. Inkább a kultúrára koncentráltam, arra nem is gondoltam, milyen következményekkel jár majd, ha ennyi időt bent töltök.

– Valamennyit segít, ha az ablakok mellett keresel helyet – javasolta Laurel. – Nekem is kemény lecke volt ez.

– És ki a fene találta fel a farmernadrágot? – folytatta komoran Tamani. – Nehéz, fojtogató anyag! Ugye nem azt akarod nekem mondani, hogy az a faj, amelyik az internetet feltalálta, képtelen a denimnél jobb anyagot alkotni? Na?

– Azt mondtad, hogy internet? – kaccantotta Laurel. – De fura!

Tamani is felnevetett, és még egyet harapott a nektarinból. – Igazad van – mondta elismerően, és felmutatta a gyümölcsöt. – Tényleg segít.

Laurel odalépett mellé, és ő is leült a fatuskóra. Szinte érintették egymást, olyan közel ültek, mégis mintha egy gránitfal magasodott volna közöttük. – Tamani?

A fiú odafordult, de nem szólt.

A lány elmosolyodott, s bár nem volt benne biztos, hogy helyesen teszi, előredőlt, és átkarolta Tamani nyakát. – Szia – súgta a fülébe.

Tamani is átölelte a lányt, viszonzta az üdvözlést. Aztán Laurel el akart húzódni tőle, de a fiú szorosan tartotta, szinte kérlelve, hogy maradjon az ölelésében. Laurel nem küzdött tovább, hiszen nem is akart. Néhány másodperc múlva Tamani elengedte ugyan, de láthatóan nem szívesen. – Szia – mondta a fiú csendesen.

Laurel felnézett, bele a világoszöld szempárba, és csalódottan konstataálta, hogy még mindig nem barátkozott meg ezzel a színnel. Valahogy *más* volt, pedig hamisítatlanul Tamanihoz tartozott. De ez a szín... nem tudta megmondani az okát, de bosszantotta.

– Figyelj – mondta Tamani lassan. – Ne haragudj, hogy ilyen meglepetésszerűen támadtam rád.

– Szólhattál volna.

– Igen? És te mit mondtál volna? – kérdezte Tamani.

Laurel majdnem belefogott a mondókájába, de aztán becsukta a száját, és bűnbánóan elmosolyodott.

– Azt mondtad volna, hogy ne jöjjenek, ugye? – erősködött Tamani.

Laurel felvonta az egyik szemöldökét.

– Na, ezért nem szóltam – mondta a tündér, és vállat vont.

Laurel leszakított egy apró páfránylevelet, és darabokra tépkedte.

– Merre jártál? – kérdezte. – Shar nem árulta el.

– Többnyire Skóciában. A suliban is mondtam.

– De miért?

Most a fiú nézett bűnbánóan. – Kiképzés.

– Mire képeztek ki?

– Hogy idejöhessek.

– Ennyi ideig tartott? – kérdezte Laurel szinte suttogva.

Tamani bólintott.

Laurel próbált tudomást sem venni a fájdalomról, amely a szívébe költözött. – Egész idő alatt tudtad, hogy visszatérsz majd ide, és

mégis el tudtál menni búcsú nélkül? – Azt várta volna, hogy a fiú szégyenkezve lehorgasztja a fejét, vagy legalábbis igyekszik bocsánatot kérni, de nem. Tamani egyenesen a szemébe nézett.

– Ugyan miért kellett volna elbúcsúznom? Hogy személyesen közölhesd velem, hogy Davidet választod, és soha többé nem jössz át meglátogatni?

Laurel nem nézett a fiúra – a büntudat lassan átvette a fájdalom helyét.

– Szerinted jót tett volna nekem? Te biztosan jobban érezted volna magad, szabályosan hősnek, én viszont totál idiótának tüntem volna. Az elátkozott szerelmes, aki elbujdokol a világ végére... – Tamani elhallgatott, beleharapott a nektarinba, és egy darabig elgondolkodva rágcsálta a falatot. – Ehelyett neked meg kellett küzdened a döntésed következményeivel, nekem pedig maradt némi büszkeségem. Alig valamennyi, de mégis – tette hozzá. – Ugyanis mindettől függetlenül tényleg el kellett mennem a világ végére, és játszanom az elátkozott szerelmest. Anyám úgy mondaná, hogy ugyanaz a gyümölcs, csak másik ágról való.

Laurel nem volt biztos benne, hogy felfogta a szólás értelmét. Bár már két nyarat töltött Avalonban, a tündérek világa sokszor kifogott rajta. De sejtette, mit akar a fiú mondani.

– Ami történt, megtörtént – mondta Tamani, és tovább hámozt a nektarint. – Azt javaslom, ne is beszéljünk róla. – Egy pillanatra összevonta a szemöldökét, mielőtt a nektarin magját a fák közé hajította volna.

Valaki csendesesen felnyögött. – Hekaté szemére, Tamani! Muszáj volt?

Tamani elvagyorodott, amikor egy magas, rövidre nyírt hajú őrszem bukkant elő a fák közül, és a karját dörzsölgette. – Kémkedtél – vetette neki oda Tamani.

– Igyekeztem adni nektek egy kis időt. De épp te kérted, hogy itt találkozzunk.

Tamani megadóan széttárta a karját. – Nyertél. Ki jön még?

– A többiek a házat őrzik, nekik nem kell itt lenniük.

– Remek – mondta Tamani, és ültő helyében kihúzta magát. – Laurel, ismered Aaront?

– Már volt hozzá szerencsém párszor – felelte Laurel mosolyogva. Na jó, lehet, hogy nem párszor... Talán egyszer vagy kétszer látta. Tavaly télen ugyanis megpróbált beszélgetni az őrszemekkel, igyekezett összeharátkozni velük. De azok csak hajlongtak előtte – amit Laurel szívből utált –, és egy szót sem szóltak. Aaron azonban ismerősnek tűnt.

És ami a lényeg, nem pontosította Laurel mondatát. Bólintott – olyan mélyen, hogy szinte felért egy meghajlással –, majd Tamani felé fordult.

– Nem rendes őrszemként vagyok itt – kezdte Tamani, és Laurelre nézett. – Azért jöttem, hogy az lehessen, ami mindig is akartam lenni: *fear-gleiidhidh*.

Beletelt egy kis időbe, mire Laurelnek beugrott, hogy mit is jelent ez a szó. Tavaly ősszel Tamani elmagyarázta neki, hogy egyfajta kísérőről van szó. A kifejezés hasonlított arra, amit a Téli-tündérek a testőreik megnevezésére használnak. Csak ez valahogy sokkal... személyesebb volt.

– Tavaly túl sok meleg helyzetünk volt – folytatta Tamani. – Nem könnyű az iskolában és egyéb zsúfolt helyeken téged őrizni. Ezért elmentem az uradalomba haladó kiképzésre. Még nem tudok olyan jól elvegyülni az emberek között, mint te, de annyira megy, amennyire muszáj ahhoz, hogy a közeledben maradhassak.

– Tényleg szükség van erre? – vágott közbe Laurel.

Mindkét tündér értetlenkedve meredt rá.

– Hónapok óta se egy trollt, se semmi mást nem láttunk.

A két őrszem gyors pillantást váltott, és Laurelbe belehasított a félelem, amikor rájött, hogy valamit titkolnak előtte. – Ez nem... feltétlenül... igaz – mondta Aaron.

– De trollnyomokat láttak – mondta Tamani, és visszaült a tuskóra. – Csak magát a trollt nem.

– És ez olyan rettenetes? – kérdezte Laurel, aki még mindig úgy gondolta, hogy ha trollt nem láttak, az tulajdonképpen jó hír.

– Igen – mondta Tamani. – Lábnyomokat, véres állati maradványokat, tábornüzek hamvait láttuk. Az őrszemek itt is bevetettek mindent – nyomkövető szérumot, jelenlétet kimutató csapdát –, amit a kapuknál is szoktak, de magára a troll jelenlétére utaló jelet nem fogtak. Az a helyzet, hogy a régi módszerekkel már nem tudjuk kimutatni az ittlétüket, pedig biztosak vagyunk abban, hogy itt vannak.

– Nem lehet, hogy... réges-régi nyomokról van szó? Mondjuk talalyról? – kérdezte Laurel.

Aaron szólásra nyitotta a száját, de Tamani közbevágott. – Higgy nekem! Új jelek ezek.

Laurelnek enyhe hányingere támadt. Valószínűleg nem is akarta tudni, amit Aaron.

– De mindenképpen jöttem volna – folytatta Tamani. – Még mielőtt beszámoltál Sharnak a világítótoronyról, Jamison megkért, hogy tudjak meg minél többet Barnes hordájáról – mondta. – Barnes halála átmeneti békét hozott, de egy hozzá hasonló trollnak nyilvánvalóan vannak szárnysegédjei, parancsnokai. Ez a csend valószínűleg csak vihar előtti csend.

A félelem mardosni kezdte Laurelt. Már jó ideje nem érezte ezt a rettenetet, és borzasztó volt, hogy most hirtelen visszatért.

– Ráadásul tálcán nyújtottál át négy alvó trollt Kleának, és nem hiszem, hogy azok, miután felébredtek, megölték a nőt, és azóta boldogan élnek, míg meg nem hálnak. Az a valószínűbb, hogy Klea kivallatta őket, de akkor rólad is, és talán a kapukról is tud.

Laurel feszülten csüggött minden szón, és lassan úrrá lett rajta a pánik. – Kivallatta? Azt mondta... én úgy értettem, hogy csak... meg akarja ölni őket. Ki akarja belezni őket. Még csak nem is...

– Semmi gond – mondta Tamani. – Adott körülmények között megtetted, ami tőled tellett. Nem vagy őrszem. Talán Klea tényleg azonnal megölte őket, hiszen a trollok vallatása a legtöbb ember számára felér az öngyilkossággal. Azt sem tudjuk, mennyit mondott el Barnes a csatlósainak. Azonban mindenképpen a lehető legrosszabbra kell felkészülnünk. Ha a trollvadászok tündérvadászszá avanzálnak, akkor nagyobb veszélyben forogsz, mint valaha. Jamison elébe akart menni a fejleményeknek, így változtatott a terven egy kicsit.

– Egy kicsit... – visszhangozta Laurel, és hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát. Lehunyta a szemét, arcát a tenyerébe temette. Érezte, hogy Tamani átkarolja.

– Ide figyelj! – mondta Tamani Aaronnak. – Beviszem a házba. Azt hiszem, mára végeztünk.

Egy gyengéd érintéssel talpra állította Laurelt, aki köszönés nélkül indult a ház felé. Gyorsan szedte a lábát, és lerázta magáról Tamani segítő kezét: egyrészt minél távolabb akart kerülni a fiútól, másrészt a függetlenségét akarta hangsúlyozni.

Már ami abból maradt.

Berontott a hátsó ajtón, de nyitva hagyta Tamani számára. Oda ment a hűtőhöz, és kivette belőle az első gyümölcsöt, amit meglátott.

– Kaphatok én is még egyet? – kérdezte Tamani. – Tényleg segít.

Laurel némán a kezébe nyomta a gyümölcsöt, neki teljesen elment az étvágya.

– Mi a baj? – kérdezte végül Tamani.

– Nem tudom – mondta Laurel, és nem nézett a fiú szemébe. – Minden olyan... olyan... zavaros. De azért... – mondta, és felpillantott – örülök, hogy visszajöttél. Tényleg.

– Remek – mondta Tamani bizonytalan mosollyal az arcán. – Már kezdtem aggódni.

– De aztán azzal jössz, hogy veszélyben vagyok, és már megint az életemet kell féltennem. Már megbocsáss, de ez némileg elfelhőzi az örökömet.

– Shar valaki mást akart küldeni, meg hogy ne mondjunk neked semmit, de én biztos voltam benne, hogy szeretnéd tudni. Még akkor is, ha... ez van – mondta Tamani, és tétova mozdulattal körbe mutatott.

Laurel átgondolta a dolgot. Valami azt súgta neki, hogy jobb ez így, de nem mert hinni ennek a hangnak. – Mennyire vagyok veszélyben?

– Nem tudjuk – habozott a válasszal Tamani. – Valami van a levegőben. Még csak pár napja vagyok itt, de amit láttam... Ismered a nyomkövető szérumokat?

– Naná. Változtatják a színüket, ugye? Így jelzik, milyen régi egy nyom. Elkészíteni még nem tudom, de...

– Arra semmi szükség. Egész rakományunk van belőlük, a trollokra és az emberekre is. Ráöntöttem egy kicsit egy friss nyomra, de egyáltalán nem reagált.

– Nem működik a varázslat? – kérdezte Laurel, és összeszorult a torka.

– Úgy tűnik – ismerte be Tamani.

– Te aztán sokat teszel a biztonságérzetemért – nyögte Laurel, aki mosolyogva próbált valami humort vinni a kényes helyzetbe. De megremegő hangja elárulta igazi érzelmeit.

– Kérlek, ne félj! – erősködött Tamani. – Nincs is szükségünk varázslatra, bár az megkönnyíti a dolgokat. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy vigyázzunk a környékre. Nagyon óvatosak vagyunk. – Elhallgatott. – Az a gond, hogy fogalmunk sincsen, mivel állunk szemben. Nem tudjuk, hogy hányan vannak, se azt, hogy mit akarnak. Semmit.

– Tehát azért jöttél, hogy figyelmeztess, már megint über-óvatosnak kell lennem – mondta Laurel, aki tudta, hogy bosszankodás helyett hálásnak kellene lennie. – Maradjak otthon, naplemente után bújjak ágyba, s a többi?

– Nem – mondta Tamani csendesen, meglepve ezzel a lányt. – Nem akarok semmi ilyesmit mondani. Nem megyek őrzőjára, nem megyek vadászni sem. Annyi a dolgom, hogy a közelemben legyek. Te csak éld az életedet, mintha mi sem történt volna. Gondoskodom a biztonságodról – folytatta, és kicirógatott egy tincset a lány arcából. – Kész vagyok meghalni is érted.

Laurel bénultan állt, és tudta, hogy a fiú minden szava igaz. Tamani félreértette a lány mozdulatlanságát, azt hitte, arra vár, hogy ő tegye meg az első lépést, ezért előrehajolt, és két kezébe fogta Laurel arcát.

– Hiányoztál – suttogta, és lehelete megsimogatta a lányt. Halk sóhaj szökött ki Laurel ajkán, és amikor Tamani még közelebb hajolt hozzá, önkéntelenül lehunyta a szemét.

– Semmi sem változott – suttogta, mikor a fiú arca hajszálnyira volt az övétől. – Én már választottam.

Tamani keze megmerevedett, de Laurel érezte, hogy az ujjai enyhén remegnek. A fiú nyelt egyet, majd megfakult mosollyal visszahúzódott.

– Bocsáss meg, megint megfeledeztem magamról.

– Mit kellene tennem?

– Amit eddig – felelte Tamani vállat vonva. – Minél kevésbe változtatsz a napirendeden, annál jobb.

– Nem így értettem – mondta Laurel és erőt vett magán, hogy a tündér szemébe nézzen.

Tamani megrázta a fejét. – Semmit. Ezzel nekem kell megbirkóznom, nem neked.

Laurel a padlóra meredt.

– Tényleg – mondta Tamani, és óvatosan hátrálni kezdett, hogy minél távolabb kerüljön a lánytól. – Észre sem kell venned, ha nem akarsz, és nem kell barátkoznod velem az iskolában sem. A közeledben leszek, és hidd el, minden rendbe jön.

– Rendbe jön – ismételte Laurel, és bólintott.

– Tudod, hogy hol vannak azok a lakások a Hardington? – kérdezte Tamani, és megint természetesnek tűnt a hangja.

– Azok a zöld házak?

– Igen. Én a hetesben lakom – mondta huncut mosollyal. – Ha egyszer szükséged lenne rám.

Azzal elindult a bejárati ajtó felé. Laurel néhány másodpercig bénultan figyelte, de aztán a valóság szinte fejbe kólintotta. – Tamani, állj meg! – kiáltotta, felugrott a székről, és a bejárat felé rohant. – Nehogy kimenj azon az ajtón póló nélkül! A szomszédok nagyon pletykásak. – Megragadta a tündérfiú karját. Tamani megfordult, és ösztönösen megfogta Laurel kezét. Rábámult a karján nyugvó ujjakra, amelyek fehéren világítottak olajbarna bőrén. Pillantása végigfutott Laurel karján, vállán és nyakán. Lehunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Amikor újra kinyitotta, az arcán semmiféle érzelm nem tükröződött. Lazán elmosolyodott, megszorította Laurel kezét, majd elengedte.

– Persze – mondta könnyedén. – Majd hátul megyek ki.

A konyha felé fordult, de megállt. Felemelte a kezét, és megérintette a Laurel nyakában függő láncot, melyet a lány tőle kapott: Laurel magoncgűrűje lógott egy ezüstháncon. Lassan elmosolyodott. – Örülök, hogy még mindig viseled.

HÁROM

AZ ELKÖVETKEZŐ NÉHÁNY NAPBAN az iskola elviselhetetlenül idegesítővé vált. Állampolgári ismereteken Tamani jelenléte majdnem megőriztette Laurelt, beszédtechnikán pedig David kapott tőle kiütést. Chelsea-t is valószínűleg jobban zavarta volna a tény, hogy újra trollok bukkantak fel Crescent City környékén, ha nem lett volna olyan túlradóan boldog amiatt, hogy egy újabb tündér iratkozott be a Del Norte Középiskolába. Tamani azonban – annak ellenére, hogy állandóan körülöttük keringett – ügyet sem vetett Laurelre és barátaira. Laurel örült ugyan annak, hogy a fiú néha rákacsintott vagy titokban megeresztett felé egy mosolyt, de ezek az apró gesztusok is a minden sarkon rá leselkedő veszélyre emlékeztették.

Ám amikor a házi feladatok, dolgozatok és szorgalmi feladatok felszaporodtak – Tamani ide, trollok oda –, Laurel hagyta, hogy az iskolai mindennapok magukba szippantsák. Tapasztalatból tudta, hogy milyen kimerítő állandó félelemben élni, és minden porcikája tiltakozott az ellen, hogy csak szimplán túlessen a középiskolán. Élni akarta az életét, és bármennyire nehezőre esett beismernie, Tamani számára jelenleg kevés hely akadt benne.

Emiatt aztán hol szomorú, hol elkeseredett volt, hol pedig büntudat gyötörte. Bár Tamani számára kevés hely akadt Laurel életében, a lány biztos volt benne, hogy Tamani életében csak és kizárólag egyvalakinek jut kitüntetett hely: neki. A fiú azért élt, hogy őt védelmezze,

és sohasem okozott csalódást. Néha idegesítő, sőt bosszantó is volt, néha megbántotta vagy megőrjítette Laurelt, de csalódást sohasem okozott neki.

A lány párszor elgondolkodott azon, vajon mit csinálhat Tamani, amikor nem körülötte ólálkodik. De azokon a délutánokon, amikor Daviddal összebújva lustálkodott a kanapén, örült annak, hogy nem tudja. David és ő sohasem beszéltek Tamaniról – természetesen elmondta neki, hogy mi folyik éppen, de azt már mindketten korábban belátták, hogy ha a tündérfiúról van szó, hallgatni arany.

Laurel azonban sohasem tudott szabadulni az érzéstől, hogy figyelik. Szinte viszkedett tőle a bőre. Igyekezett nem túl sokat parázni azon, hogy tényleg így van-e, vagy csak a képzelete játszik vele. Ugyanakkor remélte, hogy valaki valóban rajta tartja a szemét. Például amikor egy gyanús jármű hajtott el a házuk mellett.

Vagy amikor váratlanul megszólalt a bejárati csengőjük.

– Ugyan hagyj! – mondta David, és kipislogott szépen rendbe szedett jegyzetei mögül. Laurel lesöpörte öléből a saját, leginkább salátára emlékeztető papírjait. – Valószínűleg valami ügynök lehet.

– Á, nem hiszem! – mondta Laurel. – Anya rendelt valamit az eBay-ről. Nekem kell átvennem.

– Siess vissza! – mondta David vigyorogva.

Laurel is mosolygott, amikor kinyitotta az ajtót. De a mosoly az arcára fagyott, amint megpillantotta az ismerőst, bár azután mindent megtett, hogy azért barátságosnak tűnjön. – Klea! Nahát! Én meg...

– Bocs, hogy hívatlan vendégként érkeztem – mondta Klea Mona Lisát megszégyenítő vigyorral. Mint mindig, most is tetőtől talpig testhezálló fekete cuccot viselt, a szemét tükrös napszemüveg takarta. – Szükségem lenne némi szívességre.

Ez a közvetlenség nem vallott Kleára. Laurelnek hirtelen eszébe jutottak Tamani szavai a vihar előtti csendről. Csak remélhette, hogy most nem a vihar előszelét érzi. – Miféle szívességet? – kérdezte, és magában hálát adott az égieknek, hogy erősen, határozottan csengett a hangja. – Itt kint beszélhetünk? – kérdezte Klea, és a nyitott veranda felé bökött.

Laurel tétovázva követte, pedig biztos lehetett abban, hogy az őrszemek senkit sem engednének ilyen közel a házhoz anélkül, hogy lenyomoznák. Klea kinyújtotta a kezét egy lány felé, aki a legtávolabbi fonott széken üldögélt. – Laurel, bemutatom Yukit.

Laurel már látta Yukit az iskolában, ő volt az a japán cserediák, aki Tamanival együtt érkezett. Khakiszínű vászonszoknyát és könnyű, szellős, vörös virágokkal díszített felsőt viselt. Kicsit magasabb volt Laurelnél, de a testtartása miatt aprócskának tűnt: karba tett kézzel, leszegett állal, görnyedten ücsörgött. Laurel jól ismerte ezt a pózt: ő is pontosan így viselkedett, amikor azt kívánta, bárcsak megnyílna alatta a föld.

– Yuki? – szólt Klea. Yuki felemelte a fejét, és hosszú szempillái alól méregetni kezdte Laurelt.

Laurel meglepetten pislogott. A lány nemes metszésű, mandulavágású szemének szinte sokkolóan halványzöld színét szépen ellen-súlyozta a sötét haj és az olajbarna bőr.

– Szia. – Laurel félszegen kezét nyújtott. Yuki lagymatagon meg-
rázta, Laurel pedig gyorsan visszahúzta a kezét. Volt valami nagyon furcsa ebben az egészben. – Te vagy az új külföldi cserediák, ugye? – kérdezte, és lopva Kleára tekintett.

Klea megköszöri a torkát. – Pontosítanék. Yuki valóban Japánból jött, de kikozmetikáztuk egy kicsit a papírjait, hogy beíráshassuk az iskolába. Az volt a legegyszerűbb, ha cserediákot csinálunk belőle.

Laurel elkerekítette az ajkát.

– Leülhetnénk? – kérdezte Klea.

Laurel bénultan bólintott.

– Talán emlékszel még rá, hogy ősszel megemlítettem annak a lehetőségét, hogy egyszer a segítségedre szorulhatok – vágott bele Klea, és hátradőlt a fonott kerti széken. – Reméltem, hogy nem lesz rá szükség, de sajnos most van. Yuki... hogy is mondjam... fontos annak a szervezetnek, amelynek dolgozom. Nem ellenség – tette hozzá gyorsan, mielőtt Laurel rákérdezhetett volna. Majd Yukihoz fordult, és kisimogatta hosszú haját az arcából. – Védelemre van szüksége. Még kisbaba-ként mentettük meg a trolloktól, és japán nevelőszülőknél helyeztük el, olyan messze minden ismert hordától, amennyire csak lehetséges volt. – Klea felsóhajtott. – Sajnos semmi sem tart örökké. Tavaly ősszel Yuki családját, vagyis a nevelőszüleit megölték a trollok, akik Yukit akarták foglyul ejteni. Alig tudtuk megmenteni a karmaik közül.

Laurel Yukira nézett, aki ezt hűvös pillantással viszonzta, mint ha Klea nem is az ő meggyilkolt szüleiről mesélt volna.

– Hozzám küldték. Megint. Egy ideje velünk utazik, de iskolában lenne a helye. – Klea levette a napszemüvegét, és gyorsan megdörzsölte fáradt szemét. Még csak nem is sütött a nap, de természetesen Klea éjjel is viselte azt a vackot, így Laurel egyáltalán nem volt meglepve. – Ráadásul tavaly sikerült megtisztítanunk ezt a területet a trolloktól. Nem akarom, hogy újra veszélybe kerüljön, azt meg pláne nem, hogy új trollok vessék ki rá a hálójukat. Ezért aztán itt íratтам be iskolába.

– Nem értem. Miért épp ide? Rám mi szükség van? – Laurel nem látta értelmét, hogy eltitkolja a kétségeit. Járt Klea táborában: ha valakinek, akkor Kleának aztán tényleg nincs szüksége segítségre, ha trollokról van szó.

– Remélhetőleg szinte semmi. De patthelyzetben vagyok. Nem kockáztathatom meg, hogy Yukit magammal vigyem a trollvadászatra. Ha túl messzire kerül tőlem, akkor azoktól a trolloktól fogom félteni, akiket még nem ismerek. Ha a közelben marad, minden, a hálónkon áttörő troll rá fog vadászni. Te öt trollal szemben is álltad a sarat tavaly, pedig Jeremiah Barnes nem volt egyszerű eset. Ha ezt számításba veszem, gyanítom, hogy könnyedén elbánsz minden hívatlan látogatóval, aki a városba téved. Arra gondoltam, szemmel tarthatnád Yukit. Légy szíves... – tette hozzá Klea egy gondolatnyi idővel később.

Laurel biztos volt benne, hogy több van a buliban, mint amennyit Klea elárult neki, de nem jött rá, hogy mi lehet az. Yuki kémkedne Laurel után? Vagy Tamani megérzése miatt ő is paranoiás lett? Klea egyszer már megmentette az életét – illetve nem is egyszer, kétszer! Ennek ellenére valami azt súgta neki, hogy ne bízson Kleában. Lényegtelen, hogy a nő logikusan érvel, és hogy minden történet megalapozottnak, hihetőnek tűnik az ő előadásában, de valahogy minden mondata hamisan csengett.

Vajon Klea szándékosan ilyen titokzatos? Vagy csak arról van szó, hogy Laurel még sohasem látta a nőt napfényben? Elképzelhető, hogy a közelben leselkedő tündérek jelenléte bátorította fel, de az is lehet, hogy csak idősebb és magabiztosabb lett az utóbbi időben: mindenesetre úgy döntött, hogy elege van. – Klea, akkor most meséld el légy szíves, hogy igazából miért jöttél ide!

Érdekes módon Yuki kuncogni kezdett. Klea arca először kifejezéstelen volt, de aztán ő is elmosolyodott. – Ezt szeretem benned, Laurel. Még mindig nem bízol bennem, pedig mi mindent megtettem érted! De miért is hinnél nekem? Semmit sem tudsz rólam. Az óvatosság a javadra írható. De most nagyon szeretném, ha legalább

annyira megbíznál bennem, hogy kisegítesz. Rendben, elmondok neked mindent. – Klea Yukira pillantott, aki az ölébe bámult. Klea előrehajolt, és halkán folytatta. – Szerintünk a trollok azért üldözik Yukit, mert ő... nem ember.

Laurel szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Szerintünk driád¹ – folytatta Klea. – Illik rá az elnevezés. Viszont rajta kívül még nem találkoztunk hasonló élőlényel. Azt tudjuk, hogy nem állat, növényi sejtjei vannak. A földből és a napfényből, valamint más külső forrásokból táplálkozik. Nincsenek olyan paranormális képességei, mint a trolloknak, például erő és manipuláció tekintetében, de az anyagcseréje... hát, elég érdekes. Na, lényeg a lényeg, szeretném, ha rajta tartanád a szemed. Hónapokba is belelhet, mire olyan biztonságos helyet találok a számára, ahol hosszú időre meghúzhatja magát. Remélem, hogy eddig sikerült titokban tartanom a jelenlétét, de ha mégsem, akkor jössz a képbe te.

Laurel azonnal értett mindent. Ismét Yuki felé fordult, aki végre ráemelte a pillantását. Világoszöld szempár. Akárcsak Laurelé. Vagy Aaroné. Kátyáé. És most Tamanié.

Tündérszemek.

---

¹ Hamadriád: erdei tündér, nimfa a görög mitológiában.

NÉGY

LAUREL BECSUKTA AZ AJTÓT, és a legszívesebben visszaforgatta volna az idő kerekét: bárcsak hallgatott volna Davidre, és hagyta volna azt a csengőt szólni. Bár nem valószínű, hogy Klea számára akadályt jelentene egy bezárt ajtó, azért mégis...

– Mi történt?

Laurel megpördült, mert megriasztotta Tamani hangja. A tündérfiú David mellett állt a nappaliban. Mind a ketten karba tették a kezüket.

– Hát te meg mikor értél ide? – kérdezte Laurel összezavarodva.

– Fél perccel azelőtt, hogy kinyitottad az ajtót – felelt David Tamani helyett.

– Mit akart? – kérdezte Tamani. Elhúzta a szája szélét, és a fejét csóválta. – Nem hallottam tisztán, hogy mit mondott. Ha paranoiás lennék, azt is gondolhatnám, hogy szándékosan választotta azt a helyet, mintha sejtette volna, hogy itt vagyok.

Laurel megrázta a fejét. – A verandán voltunk, Tamani. Azt pont ücsörgésre és beszélgetésre találták ki.

Nem sikerült meggyőznie a fiút, de az úgy döntött, hogy egyelőre nem feszegeti a témát. – Szóval mi az ábra? Miért volt vele Yuki?

– Ki az a Yuki? – kérdezte David.

– Az a japán lány – mondta Tamani gorbán. – Cserediák.

Laurel egy pillanatra Tamanira nézett, és kíváncsi volt, vajon a fiú tud-e róla. De aztán eszébe jutott, hogy a cserediákok együtt járták

be az iskolát. Nyilvánvaló, hogy Robison bemutatta őket egymásnak. Mellesleg, ha Tamani rájött volna Yuki titkára, biztosan szólt volna.

– Yuki is tündér – mondta Laurel halkán.

Döbrent csend zúgott a fülében.

Tamani kinyitotta a száját, de aztán meggondolta magát. Csep-
pet sem jókedvűen nevetni kezdett. – A szeme! Tudhattam volna!
– Elégedetlen arckifejezése dühödtt grimasszá torzult. – Szóval Klea
a tündérekről is tud. Akkor viszont azt kell feltételeznünk, hogy azt
is tudja, te mi vagy.

– Nem vagyok biztos benne, hogy tud a tündérekről – mondta
lassan Laurel. – Yukit driádnak nevezte. – Leült a díványra – Da-
vid tüstént mellé telepedett –, és elmesélte az egész beszélgetést,
miközben Tamani fel-alá járkált a szobában. – Nem kedvelem,
nem bízom benne, de akkor is azt mondom, hogy Klea nem tudja,
ki Yuki.

Tamani megállt, és kezét a szájához érintve gondolkodott.

– Klea megmentette az életünket. Ráadásul kétszer – mondta Da-
vid. – Az azonban nem lehet véletlen, hogy pont ő hozott egy újabb
tündért a Del Norte-ba.

– Lehet – felelte Laurel, aki még mindig nem volt tisztában a
saját érzéseivel. Részben örült. Egy másik tündér, aki emberként
él! Nem csak a látszat kedvéért, mint Tamani, hanem igazából, és
ember nevelőszülőkkkel nőtt fel! Laurel a legszívesebben már csak
emiatt is berántotta volna Yukit a házba, és agyonfaggatta volna az
életéről, meg arról, hogyan sikerült beilleszkednie, és hogyan tölti
a napjait. Például mit eszik? Kivirágzott-e már? De ha Yuki előtt
felfedi magát, akkor Klea is megtudja, ezt pedig Laurel *egyáltalán*
nem akarta.

– Mit tudunk Yukiról? – kérdezte David, és Tamanira nézett, aki megint karba tette a kezét, és a fejét csóválta.

– Gyakorlatilag semmit. De együtt van Kleával, tehát nem bízhatunk meg benne – válaszolta komoran a tündérfű.

– De mi van, ha Klea igazat beszél? – Bár Kleával kapcsolatban megvoltak a maga kétségei, Laurel mégis azt remélte, hogy Yuki a legrosszabb esetben is csak egy ártatlan gyalog. Nem tudta, hogy miért reménykedik ebben. Talán csak azért, mert természetesnek érezte, hogy védi a saját fajtáját. Ráadásul Yuki olyan félneknek és visszahúzódónak tűnt. – Úgy értem, ha kémkedni jött, akkor miért fedné fel magát?

– A kémkedésnek több módja van – mondta lassan Tamani. – Lehet, hogy Yukit csak arra használják, hogy elterelje a figyelmünket, de az is lehet, hogy tényleg bujkál. Igazából nem is az az érdekes, hogy Yuki tündér, hanem az, hogy vajon *miféle* tündér lehet.

– A legtöbben Tavasztündérek vagytok, nem? – kérdezte David.

– Dehogynem – bólintott Tamani. – És egy erős Csábász, akit emberek is támogatnak, felér egy hadsereggel.

David elfehéredett, de Laurel csak a fejét csóválta. – Klea azt mondta, hogy Yukinak nincsenek különleges képességei.

– Lehet, hogy Klea hazudott. Vagy Yuki eltitkolta a képességeit Klea előtt. – Tamani elhallgatott, majd elvagyorodott. – Sőt, lehet, hogy Yuki hazudott Kleának. Na, az nem semmi!

– Mi történhet a legrosszabb esetben? – kérdezte David. – Ráveszem engem vagy Chelsea-t a csáberejével, hogy minden titkunkat áruljuk el neki?

– De az is lehet, hogy Csillagszóró a kishölgy, talán éppen itt van, itt lebeg láthatatlanul mellettünk, és kihallgatja ezt a beszélgetést – próbálkozott Tamani.

– A Nyártündérek azt is tudják? – kérdezte Laurel.

– Nem mind – felelte Tamani. – Kiképzés nélkül ő maga sem tudhatja, hogy képes-e rá. De egészen a mai napig bátran kijelenthettem, hogy minden Avalon falain kívül élő tündér hollétéről tudtam. Már látom, hogy bármi megtörténhet. Yuki akár Téltündér is lehet – mondta, majd lehunyta a szemét, és finoman megcsóválta a fejét. Erre a gondolatra Laurel gyomra is görcsbe rándult. – Vagy Ősztündér. – Tamani megint habozni látszott, de aztán hadarni kezdett, mintha attól tartana, hogy valaki elhallgattatja, mielőtt befejezhetné a mondókáját. – Még az is lehet, hogy ő az a Mixer, aki apádat megmérgezte.

Laurel úgy érezte, mintha gyomron vágták volna. Csak egy nyögést tudott kikínlódni a száján: – Mi?

– Én... én... – dadogta Tamani. – Nézd, az a lényeg, hogy Yuki lehet teljességgel ártalmatlan, de ugyanakkor borzasztóan veszélyes is. Gyorsan kell cselekednünk – folytatta, mintha meg sem hallotta volna Laurel kérdését.

De Laurelnak esze ágában sem volt ilyen könnyen feladni. – Úgy érted, két éve, amikor beteg lett? Akkor azt mondtad, hogy a trollok voltak!

Tamani felsóhajtott. – Lehetek akár trollok is. De már évszázadok óta harcolunk velük, és korábban még sohasem használtak mérget. Brutálisak és manipulatívák... de nem Mixerek. Szóval, amikor apád megbetegedett...

– Azt gondolod, hogy egy Ősztündér tette? – kérdezte Laurel üres tekintettel. Hirtelen teljesen logikusnak tűnt a dolog.

– Igen. Nem. Azt hittük, hogy *talán*...

– És nem mondtad el nekem? – Laurel érezte, hogy feltámad benne a harag. Vajon mi mást titkolhat még Tamani? Meg kellett volna tanítania mindent, amit a tündérekről tudott, ehelyett titkolózott!

– Azóta kétszer is voltam az Akadémián! Minden Ősztündér ott lakik! Valamit mondhattál volna!

– Megpróbáltam – tiltakozott Tamani –, de Shar nem engedte. Igaza is volt. Nyomoztunk. Rajtad kívül évtizedek óta egyetlen tündér sem lépett ki a kapun állandó felügyelet nélkül. Nem szeretjük, ha a tündérek elhagyják Avalon területét.

– De engem hagyatok – erősködött Laurel.

Tamani gyengéden, szinte szomorúan elmosolyodott. – Te nagyon, de nagyon különleges vagy. – Megköszörülte a torkát, úgy folytatta: – Egyikünk sem akarta, hogy minden Ősztündérről, akivel az Akadémián találkozol, azt feltételezd, hogy meg akarta ölni az apádat. Főleg, hogy nagy valószínűséggel nem közülnök való volt.

Laurel megpróbálta megemészteni a hallottakat. Ismert néhány Ősztündért, akik az állati mérgek szakértői voltak. Például Marát, aki egy ősrégi sérelmet dédelgetett magában. – És most azt hiszed, hogy Yukinak valami köze lehetett ehhez az égészhez? – kérdezte, és az előbbi gondolatot egyelőre elraktározta a fejében. Most igyekezett az aktuális veszélyre koncentrálni.

– Talán. Nem tűnik ugyan túl valószínűnek. Yuki túl fiatal. Ráadásul Barnes immunisnak mutatkozott a bájitalainkra, elképzelhető tehát, hogy értett a mérgekeveréshez. Csak annyi biztos, hogy Yukinak nem kellene itt lennie. Egyetlen vadtündérnek sem kellene itt lennie.

– Várj csak egy percet! – mondta David, majd előrehajolt, és Laurel térdére fektette a kezét. – Ha Yuki mérgezte meg az apádat, akkor Barnesnak dolgozott, de ha Barnesnak dolgozott, akkor mit keres most Klea mellett? Klea ölte meg Barnest.

– Lehet, hogy Barnes fogva tartotta, Klea pedig megmentette – mondta Laurel.

– De akkor neked miért nem azt mondta? – kérdezte David. – Miért hazudta azt, hogy Yuki árva?

– Már megint ott tartunk, hogy Klea hazudott – mondta Tamani nem túl lelkesen.

Hosszú hallgatás után Laurel megrázta a fejét. – Ez valahogy nem áll össze. Semmit sem tudunk. Abból kell kiindulnunk, amit Klea mondott. – Habozott egy pillanatra. – Szeretném hallani Yuki szájából is a történetet.

– Az lehetetlen – vágta rá Tamani azonnal.

Laurel mérgesen ráförmedt a fiúra, dühítette az ellenkezés: – De miért?

Tamani látta a lány arckifejezését, ezért kissé gyengédebben folytatta: – Mert szerintem túl veszélyes lenne – mondta halkán.

– Nem tudnád bevetni a csáberődet? – kérdezte David.

– Tündéreken nem működik – mondta Laurel. De rajta működött még azelőtt, hogy tudott volna a tündérek létéről – tehát Davidnél a pont.

Tamani megrázta a fejét. – Nem csak erről van szó! Ha egyáltalán nem működne a csáberőm, az azt jelenti, hogy ismeri a csábítást, de akkor azt is kitalálja, hogy tündér vagyok. Ezt egyelőre nem kockáztathatom meg. Majd ha többet tudunk.

– Honnan tudhatnánk meg többet? – kérdezte Laurel bosszankodva. A lehetetlen helyzet, amibe kerültek, egyre nyomasztóbbá vált. – Nem tudjuk, hogy ki hazudik, és ki mond igazat. Lehet, hogy senki sem mond igazat!

– Szerintem beszélünk kellene Jamisonnal – javasolta Tamani rövid szünet után.

Laurel bólogatni kezdett. – Szerintem remek ötlet – mondta lassan.

Tamani előrántott valamit a zsebéből, és izgatottan ütögetni kezdte a képernyőjét.

– Jaj, istenkém, az egy iPhone? – kérdezte Laurel szinte sivítássá torzult hangon.

Tamani értetlenül nézett rá. – Ja. És?

– iPhone-ja van – mondta Laurel Davidnek. – A tündér őrszemnek, aki gyakorlatilag folyó víz nélkül is él, iPhone-ja van. Hát ez marha jó. Az égvilágon mindenkinek van már mobilja, kivéve nekem. Ez döbbenet! – Laurel szülei úgy gondolták, hogy a mobiltelefon a felnőttek és az egyetemisták játékszere. Totál le voltak maradva.

– Kommunikációs célokra elengedhetetlen – védekezett Tamani. – Be kell ismernem, a kommunikáció terén az emberek fényévekkel a tündérek előtt járnak. Ezzel a kütyüvel rögtön üzenhetek bárkinek. Néhány gombnyomás, és beszélhetek Sharral! Elképesztő.

Laurel a szemét forgatta. – Tisztában vagyok vele, hogy mi mindenre használható. – Elhallgatott, az arcára fájdalmas kifejezés ült ki. – Sharnak is van?

– Azonban – folytatta lassan Tamani, figyelmen kívül hagyva Laurel kérdését – nálunk nem pontosan ugyanúgy működik, mint az embereknél. A mi testünk másképpen vezeti az elektromos áramot, így néha többször is meg kell érintenem a képernyőt ahhoz, hogy csináljon valamit. De nincs okom panaszra.

David bocsátkérő mosollyal fordult Laurel felé. – Az enyémet bár mikor használhatod.

Tamani felmorrant, és egy ismeretlen szót motyogott az orra alatt. – Nem felel. – Zsebre vágta a telefonját, és csípőre tett kézzel a gondolataiba merült.

Laurel nem tudta levenni a szemét a tündérfíú megfeszülő vál-
láról, tekintélyt parancsoló testtartásáról. Még csak két hete, hogy
újra feltűnt, de a lány élete máris fenekestül felfordult. Káosz.

Szexi, őrjítően vonzó káosz.

De ezúttal Tamani legalább nem fedetlen felsőtesttel állt előtte.
Laurel megköszörülte a torkát, és lekapta a tündérről a szemét, s a
gondolatait is próbálta a helyes irányba terelni.

– El kell mennünk a birtokra! – szólt Tamani, és előhúzott egy
kulcsoscsomót a zsebéből. – Gyerünk!

– Micsoda? Várj már! – kiáltotta Laurel, és talpra ugrott. Érezte,
hogy David ugyanezt teszi. – Ma éjjel nem mehetünk a birtokra.

– Ugyan miért nem? Jamisonnak minél előbb tudnia kell a tör-
ténekről. Én vezetek.

Az utolsó szavak egyáltalán nem illettek Tamani szájába.

– De már majdnem hat óra van. A szüleim mindjárt hazaérnek, és
házi feladatot is kell írnom.

Tamani szemmel láthatóan összezavarodott. – És?

Laurel rázta a fejét. – Tamani, én nem mehetek. Itt van dolgom.
De te menj csak! Ráadásul – folytatta, és kipillantott a lassan rózsá-
színűben úszó, kora esti égre – mindjárt besötétedik. Nagyon felizga-
tott ez az egész, nagyon örülnék, ha ma éjjel mindannyian otthon
lennénk, mielőtt lemegy a nap. Te magad mondtad, hogy még min-
dig trollok járnak erre – tette hozzá.

– Ezért maradok mindig a nyomodban – győzködte Tamani. – Ez
a dolgom!

– Nos, a gimi pedig az én dolgom – mondta Laurel. – Meg az is,
hogy vigyázzak a családomra és a barátaimra. Mellesleg, ott a mobilod.
Kicsit később hívd fel megint Shart, kérd meg, hogy beszéljen meg

egy időpontot Jamisonnal a hétvégére, amikor idekint találkozhatunk és beszélhetünk vele. Pénteken csak délig van iskola, utána akár mehetünk is. Vagy szombaton, amikor rengeteg időnk van sötétedés előtt hazaérni.

Tamani a fogát csikorgatta, és Laurel látta rajta, hogy bármennyire is nem tetszik neki, amit hallott, tudja, hogy a lánynak igaza van: semmi értelme az egyórányi autókázásnak pont naplemente előtt.

– Rendben – adta meg magát végül a tündérfiú. – Akkor pénteken megyünk, nem szombaton.

– Iskola után – mondta Laurel.

– Rögtön azután.

– Megegyeztünk.

Tamani higgadtan bólintott. – Akkor nem árt, ha David máris elindul. Mindjárt lemegy a nap. – Azzal sarkon fordult, és elindult kifelé. Laurel azonban nem hallotta az ajtócsapódást. Amikor néhány másodperc múlva benézett a konyhába, Tamaninak már nyoma sem volt.

David arcával Laurel nyakához simult, forró lélegzete a lány kulcsontját érte. Laurel szerette volna szorosabban magához vonni, de tudta, hogy ezzel várnia kellene egy kicsit. Bár Tamani azt állította, hogy kézben tartja a dolgokat, mégis jobb lett volna, ha David sötétedés előtt hazaér, és Laurel biztonságban tudhatja.

– Szerintem indulnod kellene – suttozta. – Nem akarom, hogy naplemente után még az utcán legyél.

– Ne aggódj miattam annyira! – felelte David.

Laurel elhúzódott a fiútól, és a szemébe nézett. – De aggódom – mondta gyengéden. – Hiszen mi lenne velem nélküled? – Sose akarta megtudni a választ, de az előzmények tükrében a kérdés korántsem volt költői.